

[Edel Saunte.]

at der også skal kunne anbringes svagt-begavede og adfærdsvanskelige børn og unge i private plejehjem, for i så fald vil det ikke være muligt at finde disse plejehjem, medmindre vi kan gøre plejepengene større. Hvis man skal have et eller to adfærdsvanskelige børn i et hjem, kræver det plejemoderens fulde omsorg at tage sig af disse børn, og en sådan omsorg kan man ikke forvente at hun skal kunne have mulighed for at yde, hvis hun samtidig af økonomiske grunde vil være nødsaget til at være helt eller delvis beskæftiget uden for hjemmet. Hvis hun skal have et eller to plejebørn og familien skal kunne give dem den fornødne økonomiske støtte, vil det med de nuværende plejepenge være nødvendigt, at hun tager et arbejde uden for hjemmet. Vi kommer til at stå i det dilemma, at for at tage sig af adfærdsvanskelige børn må plejemoderen være hjemme, men for at kunne afholde udgifterne må hun være uden for hjemmet, og det går selvfølgelig ikke. Derfor er det i øjeblikket meget vanskeligt for ikke at sige helt umuligt at skaffe plejehjem i rimeligt omfang og specielt at skaffe plejehjem til de svagtbegavede og de adfærdsvanskelige.

Det har glædet mig, at det fremhæves så stærkt, at der skal gives de unge over 14 år uddannelse, og at de skal i lære. Hvis der er tale om plads, håber jeg også, man vil have for øje, at denne plads er af en sådan karakter, at den giver dem en uddannelse, der kan være dem nyttig fremover.

De nye navne til hjemmene vil være en hjælp i arbejdet for at få forældre til at forstå, at børnene skal anbringes her og ikke i et af de hjem, der har et navn, som nu i visse tilfælde har fået en ringe klang. Jeg tror, det vil være gavnligt for de unge, at de kommer til at gå på kostskoler, at de kommer på ungdomsskoler, kommer til at bo i en lærlingepension. Jeg ved godt, at navne har evne til at blive devalueret efter

deres karakter, men jeg tror alligevel, det vil have stor betydning, når hjemmet får et navn, som er mage til det almindelige navn for steder til anbringelse af børn, der ikke er under børneværnet.

Spørgsmålet om de lukkede afdelinger hænger for mig i høj grad sammen med det spørgsmål, som rejses i § 170, nemlig spørgsmålet om udskrivning af børn, der betragtes som uopdragelige. Jeg har altid syntes, at det var en falliterklæring, at vi havde den bestemmelse. Jeg indrømmer, at det er nødvendigt, at vi har noget, men det er dog skrækkeligt, at vi ganske simpelt giver op over for unge — eller børn, kan man kalde dem — på 14-15 år og siger: vi udskriver dem fra børneværnet som uopdragelige. For hvad bliver der af dem? Det ser vi gang på gang: disse børn udskrives rask væk, og så kommer de i konflikt med politiet på alvorlig vis. De kommer ind i prostitution, enten som homoseksuelle eller som kvindelige prostituerede, og så sker der det ulykkelige, at vi får dem i almindelige fængsler, på tvangsarbejdsanstalter, og vi har dem til sidst ude på Herstedvester til livsvarig eller langvarig internering.

Vi må kunne gøre noget for disse unge; man må kunne gøre dette, at de ikke udskrives som uopdragelige, men at de behandles på de nye afdelinger, som skal afløse vore tidligere lukkede afdelinger, og vi må gennem efterværnet virkelig kunne tage arbejdet op. Jeg har set, at af de børn, der udskrives som uopdragelige, udskrives en tredjedel for handlinger eller opførsel, de har vist i en tid, hvor de ikke var direkte på børneforsorgshjem, men var udskrevet enten på prøve eller sat i privat pleje eller tjeneste eller i lære. Det skulle for mig indicere, at når vi ser, at disse børn ikke kan klare sig, må vi forstærke efterværnet, eller også må vi tage dem ind på en af de nye afdelinger i stedet for at udskrive dem.

Hvis dette lovforslag blot løser den vanskelighed, som vi har haft med disse overordentlig svært belastede børn, mener jeg, at det er af en så væsentlig karakter, at